

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 27 czerwca 2013 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Verwertungsgesellschaft Wort (VG Wort) przeciwko Kyocera, dawniej Kyocera Mita Deutschland GmbH, Epson Deutschland GmbH, Xerox GmbH (C-457/11), Canon Deutschland GmbH (C-458/11) i Fujitsu Technology Solutions GmbH (C-459/11), Hewlett-Packard GmbH (C-460/11) przeciwko Verwertungsgesellschaft Wort (VG Wort)

(Sprawy połączone od C-457/11 do C-460/11) ⁽¹⁾

(Własność intelektualna i przemysłowa — Prawo autorskie i prawa pokrewne w społeczeństwie informacyjnym — Dyrektywa 2001/29/WE — Prawo do zwielokrotniania — Godziwa rekompensata — Pojęcie „zwielokrotniania na papierze lub podobnym nośniku przy użyciu dowolnej techniki fotograficznej lub innego procesu przynoszącego podobny skutek” — Konsekwencje niezastosowania dostępnych środków technologicznych mających na celu zapobieganie nieuprawnionemu pozyskiwaniu kopii lub jego ograniczenie — Konsekwencje wyraźnego lub dorozumianego udzielenia zgody na zwielokrotnienie)

(2013/C 225/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strony powodowe: Verwertungsgesellschaft Wort (VG Wort), Fujitsu Technology Solutions GmbH (C-459/11), Hewlett-Packard GmbH (C-460/11)

Strony pozwane: Kyocera, dawniej Kyocera Mita Deutschland GmbH, Epson Deutschland GmbH, Xerox GmbH (C-457/11), Canon Deutschland GmbH (C-458/11), Verwertungsgesellschaft Wort (VG Wort)

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10) — Prawo do zwielokrotniania — Pojęcie „zwielokrotniania na papierze lub podobnym nośniku przy użyciu dowolnej techniki fotograficznej lub innego procesu przynoszącego podobny skutek” zawarte w art. 5 ust. 2 lit. a) wskazanej dyrektywy — Ewentualne włączenie zwielokrotniania wykonywanego przy pomocy drukarek i ploterów

Sentencja

1) Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów

praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym nie znajduje zastosowania do aktów korzystania z utworów i z innych przedmiotów objętych ochroną, które miały miejsce w okresie od 22 czerwca 2001 r., dnia wejścia w życie omawianej dyrektywy, do 22 grudnia 2002 r., dnia upływu terminu do dokonania jej transpozycji.

- 2) W ramach wyjątku lub ograniczenia przewidzianego w art. 5 ust. 2 lub 3 dyrektywy 2001/29 ewentualne wyrażenie zgody przez podmiot praw autorskich na zwielokrotnienie jego utworu lub innego przedmiotu objętego ochroną nie ma żadnego wpływu na godziwą rekompensatę, niezależnie od tego, czy ta ostatnia została przewidziana obligatoryjnie, czy fakultatywnie przez właściwy przepis tej dyrektywy.
- 3) Możliwość zastosowania środków technologicznych, o których mowa w art. 6 dyrektywy 2001/29, nie może spowodować wygaśnięcia przewidzianego w art. 5 ust. 2 lit. b) tej dyrektywy wymogu zapewnienia godziwej rekompensaty.
- 4) Pojęcie „zwielokrotniania przy użyciu dowolnej techniki fotograficznej lub innego procesu przynoszącego podobny skutek” w rozumieniu art. 5 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2001/29 należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono zwielokrotnienie dokonane za pomocą drukarki i komputera osobistego, w przypadku gdy urządzenia te są ze sobą połączone. W takim wypadku państwa członkowskie są uprawnione do ustanowienia systemu, w ramach którego godziwa rekompensata jest uiszczana przez osoby, które dysponują urządzeniem wykorzystywanym w sposób niesamodzielny w jednolitym procesie zwielokrotnienia utworu lub innego przedmiotu objętego ochroną na danym nośniku, ponieważ mają one możliwość przeniesienia kosztów opłaty na swoich klientów, przy czym całkowita kwota godziwej rekompensaty należnej jako wynagrodzenie szkody poniesionej przez autora w wyniku takiego jednolitego procesu nie może zasadniczo różnić się od rekompensaty ustalonej za zwielokrotnienie dokonane przy użyciu jednego tylko urządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 362 z 10.12.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 czerwca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-485/11) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/20/WE — Artykuł 12 — Opłaty administracyjne od przedsiębiorstw posiadających zezwolenie ogólne — Uregulowania krajowe — Operatorzy świadczący usługi łączności elektronicznej — Obowiązek zapłaty opłaty dodatkowej)

(2013/C 225/14)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bordes i G. Braun, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i J.-S. Pilczler, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: N. Díaz Abad, pełnomocnik), Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér, K. Szíjjártó, K. Molnár i A. Szilágyi, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 12 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. L 108, s. 21) — Opłaty i należności od przedsiębiorstw posiadających zezwolenie ogólne — Zgodność uregulowań krajowych nakładających dodatkową opłatę od operatorów świadczących usługi łączności elektronicznej

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Królestwo Hiszpanii i Węgry pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 355 z 3.12.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 30 maja 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez *Gerechthof te Amsterdam* — *Niderlandy*) — *Dirk Frederik Asbeek Brusse, Katarina de Man Garabito* przeciwko *Jahani BV*

(Sprawa C-488/11) (¹)

(Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Umowa najmu mieszkania zawarta pomiędzy wynajmującym prowadzącym działalność gospodarczą w sektorze wynajmu a nieprowadzącym takiej działalności najemcą — Badanie przez sąd krajowy z urzędu nieuczciwego charakteru warunku umownego — Postanowienie dotyczące kary umownej — Stwierdzenie nieważności tego postanowienia)

(2013/C 225/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechthof te Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: *Dirk Frederik Asbeek Brusse, Katarina de Man Garabito*

Strona pozwana: *Jahani BV*

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — *Gerechthof te Amsterdam* — Wykładnia art. 6 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) — Umowa najmu pomiędzy wynajmującym prowadzącym działalność gospodarczą w sektorze wynajmu a nieprowadzącym takiej działalności najemcą — Kwalifikacja wynajmującego jako sprzedawcy towarów bądź usługodawcy — Podstawowe zasady porządku prawnego

Sentencja

1) Dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że — z zastrzeżeniem warunków umownych odzwierciedlających bezwzględnie obowiązujące przepisy ustawowe lub wykonawcze prawa krajowego, czego zbadanie jest zadaniem sądu krajowego — ma ona zastosowanie do umowy najmu na cele mieszkalne, zawartej między wynajmującym prowadzącym działalność gospodarczą w sektorze wynajmu a najemcą działającym w celach, które nie wchodzą w zakres jego działalności gospodarczej.

2) Dyrektywę 93/13 należy interpretować w ten sposób, że:

— jeżeli sąd krajowy rozpatrujący skargę wniesioną przez przedsiębiorcę przeciwko konsumentowi, dotyczącą wykonania umowy, zgodnie z krajowymi przepisami proceduralnymi ma kompetencję do zbadania z urzędu sprzeczności między warunkiem służącym za podstawę wniosku a krajowymi zasadami porządku publicznego, w ten sam sposób powinien, gdy stwierdził, że rzeczony warunek wchodzi w zakres stosowania tej dyrektywy, ocenić z urzędu ewentualnie nieuczciwy charakter tego warunku w świetle kryteriów ustanowionych przez omawianą dyrektywę;

— jeżeli sąd krajowy zgodnie z krajowymi przepisami proceduralnymi ma kompetencję do stwierdzenia z urzędu nieważności warunku sprzecznego z porządkiem publicznym lub bezwzględnie obowiązującym przepisem prawa, którego znaczenie uzasadnia tę sankcję, co do zasady powinien — po udzieleniu stronom możliwości kontradyktoryjnego przedyskutowania tej okoliczności — z urzędu stwierdzić nieważność warunku umownego, który uznał za nieuczciwy w świetle kryteriów ustanowionych przez omawianą dyrektywę.

3) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że nie pozwala on sądowi krajowemu, jeżeli stwierdził on nieuczciwy charakter postanowienia dotyczącego kary umownej w umowie zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, na ograniczenie się, do czego upoważnia go prawo krajowe, do obniżenia przewidzianej przez nie kwoty kary umownej obciążającej tego konsumenta, lecz zobowiązuje go do zwykłego niestosowania rzeczzonego postanowienia wobec konsumenta.

(¹) Dz.U. C 13 z 14.1.2012.